

[Jens Foged.]

nation, eventuelt et nedadgående antal, og det finder vi er rimeligere end det kriterium, hr. Glistrup her har givet udtryk for.

Gudme (RV):

Når man ser dagsordenen igennem og kigger længere ned, til punkt 5, og finder ud af, at de samme forslagsstillere under dette punkt vil have indkomstskatten fuldstændig ophævet og ikke blot indkomstskatten, men også de to andre skattearter, der nævnes i det lovforslag, som står her under punkt 3 på dagsordenen, nemlig den særlige indkomstskat og formueskatten, så fristes man jo til at spørge, om forslagsstillerne egentlig tager sig selv og deres forslag helt alvorligt, for det kan da i hvert fald kun være en midlertidig foreteelse, når man vil begrænse skattesagers antal for de skattearter, som man efter den 1. januar 1979 fuldstændig vil afskaffe.

Skulle det altså være udformet så omhyggeligt, som det måske burde, så burde det vel i virkeligheden lyde på, at varigheden af denne lov ophører den 8. november 1979, for efter denne dag vil der jo ikke være behov for den.

Men hvis man altså beslutter sig til at tage forslaget og forslagsstillerne alvorligt, så har vi fra det radikale venstre alvorlige indvendinger imod forslaget, for skattesager er jo mange ting.

Skattesager er de helt bevidste unddragelsessager, hvori der ligger noget kriminelt, som kan straffes efter bestemmelser i borgerlig straffelov. Der kan være regnskabsmæssige dispositioner af mere eller mindre tvivlsom eller eventuelt bare diskutabel karakter. Det kan dreje sig om skønsmæssige forhøjelser for visse skatteydere. Det kan være fortolkningsspørgsmål.

Det vil altså sige, at en skattesag, et spørgsmål om, hvorvidt en selvangivelse for et enkelt indkomstår kan tages til følge, kan bero på uendelig mange ting, de meget små ting og de meget store ting, og blandt de store ting de oplagt kriminelle ting. Disse forskellige tvivlsspørgsmål kan man ikke skære over én kam og ikke regulere efter én regel, der er så primitivt formuleret, at den blot indeholder en beløbsgrænse på 40.000 kr. og en dato, en mystisk dato, som

hr. Heinesen var inde på, den 8. november hvert år.

Sådan som forslaget er formuleret, er det i hvert fald mest fristende først og fremmest at se det som den store opfordring til at spekulere imod skattevæsenet, og det er da også muligt, det er hensigten. Vi ved jo, at hr. Glistrup ved tidligere lejligheder har sagt, at den, der prøver på at unddrage sig sin skat, er at sidestille med den, der kæmper for Danmarks frihed og gjorde det under besættelseskampen, og jeg ved ikke, om det er de samme tanker, der ligger bagved, men opfordringen er der i hvert fald.

Sådan som reglen her primitivt, massivt, er udformet, er den én stor invitation til at spekulere i, hvordan man nu bedst kan komme igennem med at unddrage sig sin skat.

Når man sidder og skriver sin selvangivelse, sørger man for at få forskellige dispositioner opført så skævt og forkert, at det lige rammer et sted omkring 39.000 kr., og søger derefter om at få længst mulig udsættelse med indgivelse af selvangivelsen. Der er jo i de senere år kommet en noget liberal praksis, sådan at der i almindelighed gives udsættelse til hen i maj måned, og så er der ikke mere end ca. et halvt år tilbage, til vi når den 8. november. Derefter sidder man så resten af året og krydser fingre for, at skattevæsenet, der jo vil blive overanstrengt af alle de bestræbelser, som hr. Glistrup her opfordrer til, ikke når at få fat i én inden den 8. november, hvorefter man altså kan stikke ca. 39.000 kr. skattefrit i lommen.

Det er virkningerne af dette meget enkle, meget primitive forslag, som hr. Glistrup og de andre forslagsstillere her fremsætter, og disse virkninger finder vi ingen grund til at støtte. Det forekommer os, at det ikke er på den måde, men tværtimod på alle andre måder end denne, at vi skal stræbe imod en rimelig fordeling af samfundsbyrden, så længe vi har et system, hvorefter vi ved indkomstskatten skal fordele samfundsbyrden. Tankegangen her er efter vor opfattelse i bund og grund umoralsk, og derfor må vi tage afstand fra den.

Dermed være ikke sagt, at det ikke var ønskeligt at få skattesagernes antal begrænset. Det er der ingen tvivl om det er. Vi havde en af de første dage i juni måned i